

Pejdž Tun
LUSI NA NEBU

Naslov originala
Paige Toon
Lucy in the Sky

Copyright © Paige Toon, 2007
Copyright za srpsko izdanje © BeoBook 2008
First published in the English Language
by Simon & Schuster UK Ltd.

Direktor i urednik
Aleksandar Jasić

Lektura
Staša Mijić

Korektura i prelom
Agencija TEA BOOKS

Dizajn korica
Ivana Nedić

Štampa
PUBLISH, Beograd

ISBN 978-86-87027-06-0

BEOBOOK d.o.o.
Bulevar JNA 3, 11222 Beograd
Telefon: 063/273-520
e-mail: office@beobook.com
www.beobook.com

Pejdž Tun

LUSI NA NEBU

S engleskog prevela
Danica Krstajić

Prolog

Mom predivnom suprugu Gregu.

I mom ocu Vernu, majci Dženi i bratu Kerinu
i najboljim prijateljima iz detinjstva, Bridi i Naomi.
Svi mi i dalje nedostajete, svakoga dana.

London – Singapur

Petak: polazak s aerodroma Hitrou u 21:05

Subota: dolazak u Singapur u 17:50

Trajanje leta: 12 sati i 45 minuta

Dame i gospodo, molimo vas da vežete sigurnosne pojaseve, pričvrstite stočice za sedišta ispred sebe i uspravite vaša sedišta. Svi elektronski uređaji moraju biti isključeni tokom poletanja i sletanja a mobilni telefoni ugašeni sve dok ne uđete na terminal singapurskog međunarodnog aerodroma, jer mogu ometati navigacioni sistem aviona...

Jao, jebiga, čini mi se da sam ostavila uključen telefon. Sranje! U gornjoj je pregradi. Razmotrila sam dve mogućnosti: da zamolim debelog tipa kraj mene da se pomeri, ili izazovem moguće rušenje aviona? Debeli tip? Rušenje aviona? Biće bolje da ne rizikujem.

„Izvinite, molim vas.“

Delovao je zbunjeno.

„Ostavila sam uključen mobilni.“

Gundajući nezadovoljno, gurnuo je svoju mršavu suprugu da se pomeri. Potom se, frkćući ljutito, pridigao iz svog sedišta. Sad je samo trebalo da se pomeri u stranu, i sve će biti u redu. Jao, treba mu čitava večnost! Pitala sam se da li bi bio brži u slučaju nesreće? Počela sam da žalim što sam se odlučila za mesto do prozora.

Konačno je put bio prohodan, i brzo sam pronašla telefon u tašni, i videla da mi je stigla poruka. Prst mi je prešao preko dugmenceta za isključivanje ali to majušno svetlucavo pismo bilo

je previše primamljivo. Ne, nije bilo šanse da odolim. Aha, od Džejsa je.

Ćao Lusi! Upravo sam se kresnula sa Džejsom u vašem krevetu. Pomislila sam da treba da znaš. Četvrti put ovog meseca. Fini čaršavi! XXX

Neshvatljivo. Nisam razumela. Od Džejsa je. Šta mu je to značilo: upravo sam se kresnula s Džejsom... Jao ne. U stomaku sam imala osećaj kao da padam s visine od 3000 metara mada avion još nije ni poleteo.

Jedna stjuardesa se vrmala prolazom. „Gospođice, molim vas, sedite na svoje mesto. Avion će uskoro poleteti.“

Ne mogu. Noge su mi se u mestu sledile. Pogledala sam je uspaničeno, čvrsto držeći telefon.

„Morate ga isključiti.“ Ton joj je bio čelično tvrd i klimnula je ka upaljenom ekranu na telefonu.

„Molim vas, moram samo da...“

Odmahnula je glavom, lagano, nepokolebljivo, a Debeljko je teško uzdahnuo. Osetila sam na desetine pari očiju kako pilje u mene dok sam se teturala do sedišta, zapanjena. Čitav se red drmao i tresao dok je moj krupni komšija manevrisao kako bi ponovo seo do mene.

„Gospođice, vaš telefon.“

Bacila sam pogled ka nenasmejanj stjuardesi, a onda dole, na svoj mobilni. Poruka je vrištala s ekrana.

Ćao Lusi! Upravo sam se kresnula sa Džejsom u vašem krevetu.

Ali nisam imala izbora. Oči su joj se caklile dok me gledala kao kobac, i prst mi je polako stisnuo malo crveno dugme. Nije se dogodila nuklearna eksplozija. Niko nije umro. Samo je svetlo na mobilnom nestalo, a moje srce potonulo.

Džejs me prevario.

A rospija se usudila da mi pošalje poruku s njegovog mobilnog.

Avion je sporo rulao pistom. S one strane prozora bila je hladna i vetrovita zimska engleska noć. Ja sam se uputila u Australiju na venčanje mojih najboljih prijatelja, Moli i Sema. I na malo letnjeg sunca...

Ali u tom trenutku nisam znala kako će me ikada više išta ugrejati. Osećala sam se kao da mi je neko iščupao utrobu i popunio šupljinu krhotinama leda.

Moj divni momak, svetle kose boje peska, vodio je ljubav s drugom devojkom.

U misli mi je uletela njegova slika s nekom drugom u krevetu. Neka druga mu je prolazila prstima kroz kosu. Neka druga je netremice gledala u njegove modre, plave oči. Neka druga se pripijala uz njega, njihova tela okupana znojem...

Pomislila sam da ću povratiti. Počela sam da preturam po pregradi na sedištu ispred i uspela da pronađem kesu za povraćanje. Ali mučnina me je prošla i naterala sam se da duboko udahnem nekoliko puta. Oh, bože, ovaj let traje trinaest sati! Ne znam kako ću izdržati.

Avion je naglo jurnuo napred i bacio me nazad u sedište uzlećući s piste. Odjednom smo se našli u vazduhu, peli smo se, peli i peli, ostavivši londonska svetla daleko iza sebe. Potom je odjednom tu bio oblak, i napolju je zavladao tama.

Mozak mi je neprekidno radio. Ko je ona? Da li se već duže vreme viđaju? Koliko puta su spavali zajedno? Je li bolja u krevetu od mene? Je li vitkija? Viša? Seksipilnija? Da li je voli? Jao, bože. Jao, bože. Kako je mogao to da mi učini?

Mučnina je ponovo grunula u meni, i ovoga puta sam zaista i povratila.

„Fuj.“ Debeljko se štrečno zgroženo, dok je njegova anoreksična supruga uznemireno virnula u mom pravcu iza njegovog veličanstveno ogromne figure.

Ding. *Dame i gospodo, kapetan je ugasio znak za vezivanje poja-seva i sada možete da se krećete po kabini...*

„Izvinite.“

Bilo je očigledno da se moj komšija daleko brže kreće kad miris bljuvotine ispunjava vazduh. S kesom za povraćanje u jednoj i mobilnim u drugoj ruci, postrance sam se izvukla krenuvši uzbrdo ka toaletu dok je avion nastavio da se penje. Čim sam ušla, zaključala sam vrata i ispraznila gnusan sadržaj kese u šolju pre nego što sam isprala usta vodom. Dijamantske minduše koje mi je Džejms kupio prošlog oktobra za dvadeset peti rođendan zasvetlucale su ka meni iz ogledala.

„Hej, dušo... Lusi, probudi se...“

„Aaaa.“

„Srećan rođendan.“ *Džejms se smešio ljubeći mi čelo. S mukom sam se razbudila i pogledala ga, duboke plave oči željno su buljile u moje.*

„Strašno sam umorna. Koliko je sati?“

„Pola sedam.“

„Džejmse, pola sedam? Ne moram još sat vremena da ustajem!“

„Znam ali ja moram ranije da krenem na posao. Želeo sam ovo da ti dam.“

Spustio je srebrnu kutijicu na moj stomak preko mekog prekrivača. Videvši iščekivanje na njegovom licu, nisam mogla da mu ne oprostim što me je tako rano probudio. Pridigla sam se i sela na krevet osmehnuvši mu se.

„Nadao sam se da će ti se te svideti.“

Te? Podigla sam poklopac i videla crnu somotsku kutijicu. Unutra su ležale male dijamantske minduše.

Tad sam već bila budna.

„Džejmse, predivne su! Sigurno su te strahovito mnogo koštale!“

Vragolasto se osmehnuo i uzeo kutijicu pažljivo vadeći minduše.

„Hoćeš li da ih staviš? Želeo bih da vidim kako izgledaju.“ *Dodavao mi ih je jednu po jednu, a ja sam ih pričvrstila za ušne resice. Potom se odmakao i naslonio klimajući glavom s odobravanjem.*

„Očaravajuće. Baš ti pristaju.“

Ustala sam iz kreveta uzbuđena i otišla do ogledala na ormanu dok je Džejms upalio halogeno svetlo u spavaćoj sobi. Minduše su istog trena zasvetlucale, beli dijamanti su zablistali u kontrastu s mojom tamnom kosom. Teški su, ali toliko mi se sviđaju da mislim da ih nikada neću skinuti.

„Hvala ti.“ *Okrenula sam se ka njemu a oči su mi zasuzile. Ispružio je ruku u mom pravci i uvukla sam se pod pokrivač u njegov topao zagrljaj.*

„Zar stvarno moraš ranije na posao?“ *upitala sam kad je počeo da mi ljubi vrat.*

„Jok. To jest ne ovoliko rano.“

„Dobre pokvareno...“

Raskezio se i počeo da me skida dok na meni nisu ostali samo ti dijamanti na ušima...

Opet sam uključila telefon, osetivši potrebu da ponovo pročitam poruku, bez obzira na posledice. Pogledala sam kad je poruka stigla: devet uveče. Pokušala sam da ga dobijem dok sam išla ka odlazećem terminalu *Hitroua*. Nije odgovarao. Sad znam i zbog čega. Zgrčila sam se iznad lavaboa i nanovo povratila.

Debeljko je sedeo do prolaza kad sam se vratila i gundao je što čitave noći sedam i ustajem.

Ignorisa sam ga, a njegova supruga mi se nasmešila, ispričavajući se. „Jesi li dobro, dušo?“ *upitala je čim sam sela. Sitan ljubazan gest me slomio. Odgovorila sam „Ne“, tihim glasom i usledila je poplava.*

To je bio najgori let u mom životu. Nisam mogla ni da spavam, ni da jedem, ni da ispratim nijedan od filmova. Popila sam tabletu za spavanje, sklupčala noge ispod prozora, i između groznih snova i čestih grčeva u utrnulim nogama uspela sam da zadremam. Svaki put kad bih se probudila klepila bi me surova stvarnost, i na digitalnoj karti letenja proveravala sam koliko još treba da čekam pre nego što sletimo u Singapur, da bih mogla da ga nazovem.

Deset sati i pedeset jedan minut...

Sedam sati i trinaest minuta...

Četiri sata i dvadeset minuta...

Koja agonija. A šta ako se ne javi? Ne, nisam mogla o tome da razmišljam.

Džejms i ja smo se upoznali na žurki u Londonu pre tri godine, kad mi ga je predstavila prijateljčina prijateljica. Već je radio kao pravnik u firmi, dok sam je tek bila završila fakultet.

Nije mi se čak ni dopao na prvi pogled. Pristojne visine, 183 cm, dobro građen, kratke plave kose boje peska, bio je još uvek u tamnosivom poslovnom odelu i beloј košulji s otkopčanim okovratnikom. Skinuo je kravatu da ne bi izgledao *previše* kao Siti momak. Ali njegov drzak osmeh me osvojio. Kao i modroplave oči.

Na prvom sastanku me odveo u *Okso taueri*, gde smo pili šampanjac i gledali londonsku panoramu i brodove na Temzi. Četiri dana kasnije vodili smo ljubav u stanu u Klepamu koji je delio s momkom iz Južne Afrike po imenu Alin. Nakon dva meseca Alin se iselio, a ja sam se uselila. Neki su pomislili da smo se zaleteli. Ja nisam mogla da dočekam.

Džejms je plaćao veći deo kirije, dok sam ja svako veče punila čaše točenim pivom u pabu i bila na praksi u *Mendi Nim PR*, firmi koja reklamira sve od votke do sjaja za usne. Nakon jedanaest nedelja – još jedna nedelja je falila pa da istekne rok koji sam sebi postavila za pronalaženje „pravog posla“ – imala sam sreće da se nađem u pravom trenutku na pravom mestu, te sam dobila posao mlađeg menadžera. Sad radim kao stariji menadžer i prijatelji mi govore da imam najbolji mogući posao: nosim kući gomile besplatnih uzoraka o kojima nisam ni sanjala.

Kad sad razmislim, čak je i na početku veze Džejms često dolazio kući posle mene, nakon što bih odradila svoju smenu u pabu. Je li zaista bilo neophodno da ostaje toliko dugo u kancelariji? Svakako me nije još tada varao...

Ne. Ne. To je nemoguće. Ne kapiram. Ne bi me *nikada* prevario! Zar ne?

Oh, bože, ne razumem. Možda je došlo do neke greške u tekstu. Možda su ga njegovi prijatelji poslali! To bi moglo biti objašnjenje. Možda je bio u pabu, i mogli su da zgrabe njegov telefon kad je otišao u toalet. To je moguće, zar ne?

Ali u dubini duše znala sam da to prosto nije istina.

Debeljko se grohotom nasmejao nekoј šali s TV ekrana. Njegova žena je zacvilela u snu. Pitala sam se da li čvršće spava se-deći uspravno na sedištu nego kod kuće u krevetu, gde je sila

teže njegovog tela svakako vuče u dubinu. Delovala je prilično spokojno.

Proteгла sam noge ispod sedišta ispred i razmrdala stopala. Želela sam da prošetam gore-dole prolazom, ali mrzelo me da ponavljam mukotrpnu proceduru izvlačenja pored Debeljka.

Ma, ko ga šiša! Lagano sam ustala i prešla preko njegove usnu-le supruge. „Nemojte ustajati!“, glasno sam šapnula dok me je gledao iznenađeno. Pažljivo sam gazila, prstima dodirujući njegovu mlitavo meso koje se prelivalo preko naslona za ruke. Konačno, sloboda.

Koračala sam prolazom nekoliko minuta a onda počela da osećam teskobu. Na kraju sam otišla do toaleta i zaključala se unutra. Izgledala sam umorno, iscrpljeno. Oči su mi bile crvene i otečene.

Oh, Džejmse... volim te. Ne želim da te izgubim. Ovaj let traje čitavu večnost. Nikada nisam bila toliko dugo u nemogućnosti da koristim mobilni telefon. Sela sam na šolju i počela da jecam, iznervirana.

Šta ću učiniti? Pomisao da treba da iselim sve svoje stvari iz našeg stana...

Našeg divnog, krasnog stana. Kupili smo ga prošlog leta. Nalazi se u Ulici Merilebon, odmah iza Haj strita. Mali je, jednosoban ali ga obožavam.

U kratkom, intenzivnom trenu prožeo me bes. Ne. *On* treba da se iseli... Đubre! Ako je švrljao oko...

Ali bes je ubrzo ponovo prešao u očaj. Kuda ću otići? Hoće li se on preseliti kod nje? Nisam bila u stanju sama da plaćam kredit za stan. Ako se iselim, hoće li se ona useliti? Šta ću učiniti sa svim svojim stvarima? Kako ćemo podeliti CD-e? DVD-e? Kome će pripasti sofa? TV? Krevet? Jao, ne, krevet. Molim te ne pomišljaj na to.

Jedne noći, još u januaru, kad sam se probudila u dva ujutru ugledala sam Džejmsa na ivici kreveta kako skida pantalone, očito se trudeći da ne padne. Rekao je da je do kasno radio, ali jak miris duvana i alkohola ispunjavao je vazduh. Pravila sam se da spavam jer nisam želela s njim da razgovaram kad je pijan.

Sledećeg jutra je poricao da je mamuran iako mu je lice bilo gotovo sivo. Ubeđivao me da je popio samo dva pića nakon što je završio posao. Ne znam zbog čega je lagao. Bilo je očigledno da je izašao negde i nalokao se. Ali ponekad nema svrhe upuštati se s njim u raspravu.

Baš sam pre neko veče tražila po ormarićima u kuhinji moju kutiju čokoladica s likerom od trešnje. Zнала sam da ih Džejms nije pojeo jer ih ne voli, ali svejedno sam ga upitala zna li gde su.

„Ne“, odgovorio je.

„Ne mogu nigde da ih nađem.“

„Jao, sranje, pa da, dao sam ih nekome.“

„Šta? Kome? Skoro da ih više nije ni bilo!“

„Skitnici.“

„Skitnici?“, upitala sam u neverici.

„Da.“

„Ma daj, molim te.“ Odmahnula sam glavom.

„Zaista! Preturao je po crnim kesama za đubre dole na pločniku i sve razbacao. Ustrčao sam nazad gore i uzeo prvu stvar koju sam pronašao samo da ga se otarasim.“

„Džejmse, prestani. Gde si ih sklonio? Nemoj da me zezaš.“

„Lusi, ne šalim se. Zašto bih lagao?“

„Nemam blage veze. A i zašto bi skitnici dao čokoladice s likerom? Moguće je da je pijanac, a eto tebe koji ga još ohrabruje.“

„Da, to i nije bilo baš mudro, zar ne?“, složio se. „Ali, zapravo, nisam razmišljao.“

Koja gomila gluposti. Nema teorije da je moje čokoladice s likerom dao nekoj skitnici. Kladam se da ih je maznula ta kučka s kojom se tuca.

Vratila sam se na svoje sedište osećajući mučninu, a ni miris masne hrane koja se primicala na kolicima kroz kabinu nije mi pomogao. Ništa neću pojesti. Pomislila sam i kako nikada više neću moći da pojedem čokoladicu s likerom.

Što je prosto sjajno.

Ko li je ta rospija, do đavola? Neko s kim radi? Najednom sam se setila proslave Božića u Džejmsovoj firmi, nekoliko

meseci ranije. Ostavio me da čavrljam s nekom sekretaricom dok je otišao da nam donese pića. Pošto se ni nakon desetak minuta nije vratio, pošla sam da ga potražim. Stajao je za barom i razgovarao, malčice previše intimno, pomislila sam tada, s visokom vitkom brinetom. Govor tela je odavao bliskost, i setila sam se kako me ljubomora presekla. Ali kad je podigao pogled i ugledao me, nije izgledao kriv. „Lusi! Tu si. Baš sam razgovarao sa, hm, Zoi.“

Nakon nekog vremena, kad sam ga pitala za nju, rekao je da mu je bilo neprijatno jer zamalo da se ne seti njenog imena. Rekao je da je nova i da nema mnogo prijatelja. Pomislio je da je fina, ali nije bila njegov tip. Pitala sam ga to, naravno. Uvek pitam.

Osetila sam nekakvo meškoljenje i pogledala digitalnu kartu letenja: još samo dvadeset pet minuta. Nervi su mi ustrepotali duž čitavog tela, a onda me naglo spopala mučnina. Nakon nekoliko sekundi kapetan nas je obavestio o sletanju. Vezala sam pojas, skupila stočič i uspravila sedište. Dok su drugi putnici gasili svoje elektronske uređaje grčevito sam stiskala mobilni telefon – za nekoliko minuta biću na terminalu singapurskog međunarodnog aerodoma...

Singapur

Singapurski međunarodni aerodrom
Boravak u tranzitu: 2 sata i 10 minuta

Držeći telefon u rukama koračala sam prolazom ka aerodromskom terminalu. Videla sam da je napred gužva, pa sam se okrenula nazad proguravši se kroz gužvu prema polupraznoj čekaonici. Onda sam okrenula njegov broj i telefon je zvonio, zvonio i zvonio...

Govorna pošta.

Nisam mogla da poverujem! Čekala sam trinaest prokletih sati da bih ga nazvala. U Engleskoj je bilo nešto posle deset pre podne – gde li je, do đavola? Nisam bila sigurna ni želim li to

da znam. Pritisla sam dugme za prekidanje i pokušala nanovo, ali onda me teskoba iz dubine stomaka ugušila i, skljkavši se na stolicu, nabila sam glavu u ruke.

„Eh, da mogu da pođem s tobom. Užasno ćeš mi nedostajati“, mumlao mi je u kosu dok me čvrsto grlio.

„I ja žalim što ne možeš da pođeš.“

„Ne dozvoljavam nijednom australijskom tipu da priđe mojoj divnoj devojci ni na metar. Izdajem im svima zabranu pristupa!“

„Ma kako da ne, baš si lud.“

„Volim te, Lusi. Javi mi se čim stigneš. I zovni me večeras pre nego što se ukrcaš u avion.“

„Hoću. I ja tebe volim.“

Poljubio me nežno a potom otvorio vrata zastavši, gledajući dole u moj kofer.

„Dušo kako ćeš se snaći s tim? Jesi li sigurna da ćeš moći“, upitao je zabrinuto.

Rekla sam mu kako sam planirala da odem na posao u Soho, kao i inače, a onda se vratim kasnije popodne da pokupim kofer i uhvatim taksi do Pedingtona. Do aerodroma ću ići Ekspresom.

„Imam bolju ideju“, rekao je ulazeći unutra i zatvorivši vrata. „Što ne bi taksijem otišla na posao i ponela kofer sa sobom, a onda kasnije otišla taksijem do Pedingtona. Tako bih mogao sad da ti ga spustim niz stepenice.“

„Jao, Džejmse, to će biti preskupo. Zaista, snaći ću se.“

„Ma neće. Ja ću platiti, ne brini o tome. Hajdemo, jesi li spremna?“

Oklevala sam dok me je on brižno gledao. Nisam ni stan počistila nakon što sam se uspaničeno pakovala, ali pretpostavila sam da nema veze.

„Pa... dobro.“ Nasmejala sam mu se zahvalno. „Hvala ti.“

Razvedrio se podigavši kofer i poveo me dole.

Pritisla sam dugmence da ponovim poziv.

„Alo?“

„Džejmse!“

„Lusi! Hej, gde si?“, upitao me toplo.

„Gde si ti bio? Pokušavala sam da te dobijem!“

„Tuširao sam se.“ Zvučao je zbunjeno zbog žestine u mom glasu.

„S njom?“

„Molim?“

Najednom me preplavio bes.

„Jesi li se tuširao s prokletom KUČKOM s kojom si se TU-CAO prošle noći, koja se USUDILA da mi pošalje poruku s TVOG MOBILNOG?“

Tišina.

„DŽEJMSE?“

„Lusi o čemu ti pričaš?“

„Znaš ti o čemu pričam.“

„Lusi. Apsolutno ne znam o čemu govoriš.“

„O devojci, Džejmse, devojci s kojom si se tucao prošle noći. Poslala mi je poruku s TVOG MOBILNOG TELEFONA!“ Ali moj bes počeo da jenjava.

A on se razljutio. „Lusi, šta jeb... uveravam te, NISAM se ni s kim tucao prošle noći. Otišao sam s momcima s posla na piće kao i svakog petka, a onda sam došao kući i legao.“

„Ali ...“

„SÂM.“

„Pa ko je poslao...“

„Još uvek ne znam o čemu ti pričaš! Koju poruku?“

„Primila sam je u devet sati, pred poletanje. Glasi: 'Ćao Lusi. Upravo sam se kresnula s Džejmsom u vašem krevetu. Pomislila sam da treba da znaš... Četvrti put ovog meseca'...“

„Koje seronje!“, Džejms me ljutito prekinuo.

„Molim?“

„Mora biti da su momci hteli malo da te zezaju. Sigurno su mi maznuli telefon kad sam otišao do šanka.“

Suze su mi navrle na oči i nekoliko puta sam duboko udahнула, uviđajući da možda govori istinu.

„Lusi?“, upitao je nežno. „Jesi li dobro?“

„Ne! Nisam! Povraćala sam u avionu!“

„Oh, bože. Lusi, mnogo mi je žao.“

„U redu je.“ Šmrknula sam. „Nisi ti kriv.“

Nakon kratke pauze progovorio je nežno. „Dušo, trebalo je da pretpostaviš. *Nikada* te ne bih prevario. Mnogo si mi nedostajala kad sam se juče uveče vratio kući a tebe nije bilo. Ne mogu da poverujem da si pomislila da bih to učinio. U stvari, to me prilično rastužuje.“

„Džejmse, žao mi je. Nisam shvatila. Nisam znala *šta* se dešava!“

„Ma, u redu je. U redu je. Volim te.“

Putnici su se uputili ka izlazu kraj mene, pa sam obrisala suze i tiho rekla: „I ja tebe. Žao mi je što sam posumnjala u tebe. Ali zaista sam bila zbunjena.“

„Nema veze. Da je neka tvoja prijateljica to meni učinila, skakao bih do plafona, jebote! Ali čuj, Lusi, obećaj mi da nećeš dopustiti da ti to pokvari odmor. Provešćeš se divno.“

Kad smo konačno prekinuli razgovor olakšanje me u tom meri obuzelo da sam se bukvalno glasno nasmejala. Nekoliko putnika koji su stajali u redu okrenuli su se i blenuli. Shvatila sam da sigurno grozno izgledam, pa sam krenula da potražim najbliži toalet.

Te subotnje večeri u Singapuru bilo je vruće i sparno, i dok sam pakovala svoj ručni prtljag bila sam rešena da iskoristim svaki topao trenutak. U uskoj kabini u toaletu skinula sam farmerke i obukla smaragdnozelenu letnju haljinu, a umesto patika obula crne sandale na kaišiće s platformom od plute. Kad sam izašla, pred ogledalom sam kovrdžavu kestenjastu kosu, dužine malo ispod ramena, vezala u konjski rep i ispljuskala lice hladnom vodom. Nisam imala šminku, ali namazala sam hidratantnu kremu i nanela malo sjaja za usne s ukusom trešnje.

Osećajući se daleko prijatnije, krenula sam u potragu za otvorenim bazenom na singapurskom aerodromu. Koleginica s posla, Gema, rekla mi je za to. Nisam htela da plivam, ali u blizini se nalazio bar a piće mi je ludački trebalo. Trebalo je ubiti sat i po vremena do poletanja za Sidnej.

Sparina me udarila čim sam izašla na pokretna vrata na kraju terminala. Izabrala sam stolicu za šankom i naručila koktel trudeći se da zanemarim groznu singapursku pop-muziku

koja je tukla iz zvučnika. Najednom me preplavilo uzbuđenje. Vraćam se u Australiju!

Poslednji put kad sam videla Moli i Sema svi smo imali šesnaest godina i još išli u srednju školu. Gotovo da nisam mogla da poverujem da je to bilo pre devet godina. Moli i Sem su tada čas bili zajedno čas raskidali – zbog čega sam strašno patila. Bila sam strašno i neuzvraćeno zaljubljena u Sema, i kad god bi se pomirio ili raskinuo s Moli ja bih očajavala ili bila ushićena.

Veliko olakšanje je što ni jedno ni drugo nisu nikada otkrili kako sam se osećala. No, život teče dalje i sad iskreno mogu da kažem da sam presrećna što će moja dva prijatelja stati na ludi kamen.

Barem mislim da jesam, premda se sve može promeniti kad ponovo ugledam Sema. Iskreno sam se nadala da neće. Zbog čega se kaže da prva ljubav tobože zaborava nema?

Čim me Moli nazvala da me obavesti o njihovoj veridbi znala sam da ću morati da se vratim. Australiju sam napustila kad se moja majka, Engleskinja, udala po drugi put. Činilo se pomalo blesavim to što je napustila mog oca alkoholičara u Irskoj i povela me u Australiju, kad sam imala četiri godine, tek da bi upoznala Engleza i vratila se ponovo u Englesku dvanaest godina kasnije. Tada sam plakala i plakala. Činilo mi se da je taj odlazak nešto najstrašnije što mi se može desiti u životu. No pravo je čudo kako se čovek privikne. Sad obožavam Englesku. Volim grad u kome živim i radim, i volim da odlazim kući, kod mame i Terija u Somerset. Volim i to što imam dva brata – to jest dva polubrata – Toma, koji ima dvadeset jednu godinu, i Nika, od osamnaest. Bila sam usamljena odrastajući samo s majkom.

Neka dečica s „mišićima“ na nadlakticama prskala su se u bazenu. Mladi par se pojavio na vrhu stepenica. Oboje su nosili farmerke i rančeve na leđima i gotovo da su istog trena obrisali čelo. Bila sam zadovoljna što sam spakovala haljinu.

Pomislila sam kako bih popila još jedan koktel. „Izvinite, možete li mi ponoviti kako se zove?“

„*Singapur sling*“* gospođo.

* Eng.: sling – cug, gutljaj. (Prim. prev.)

Sasvim opravdano. „Još jedan, molim.“ Barmen je klimnuo prionuvši na posao. Šta li je unutra, upitala sam se, uzevši kartu pića koja je stajala malo dalje na šanku. Sirup od šipka, džin, sok do narandže i šeri-brendi... Mmmmm.

Singapurska pop-muzika zapravo je baš pevljiva. Džejms bi se nasmejao da može da me vidi kako pijuckam koktel i mladim nogom.

Možda je zaista u šali sakrio moje čokoladice s likerom. Nisam još uvek prihvatila njegovo objašnjenje da ih je dao skitnici.

Dakle, evo kako stvari stoje kad je moj dečko u pitanju. Sklon je da ponekad izgovori neku blesavu, bezopasnu laž. Ali zaista verujem da ne misli ništa loše. Na primer, na žurki one noći kad smo se upoznali rekao mi je da su njegovoj majci jednom ponudili deset hiljada funti da proda svoj recept za čokoladni kolač direktoru *Mister Kiplinga*. Nema sumnje da je pretpostavio da ću to zaboraviti, međutim nekoliko meseci kasnije otišla sam na popodnevni čaj kod njegovih roditelja i desilo se da je njegova majka, izuzetno sitna žena, servirala čokoladni kolač.

„Je li to taj čuveni recept?“, upitala sam samouvereno i odgovorila je: „Oh, ne, dušo, ovo je iz *Marksa i Spensera*. Meni svaki kolač izgori!“

Kad sam kasnije upitala Džejmsa za to, pukao je od smeha i upitao me odakle mi ta ideja. Rekla sam mu, a on je poricao, ubeđujući me kroz smeh da sam to sigurno sanjala. Ne znam, možda i jesam.

Bilo je i drugih laži za koje znam da ih nisam sanjala – nekih veoma maštovitih. Kao ona o njegovom dedi koji se cmakao s Merilin Monro kad je u Koreji pevala vojnicima. Nakon nekog vremena sam od Džejmsovog oca saznala da se matori nije ni borio u Korejskom ratu, a i svejedno, Merilin se tada tek venčala s Džoom Dimađom. Proverila sam to na *Guglu*.

Ali da je njegova majka prodala recept za čokoladni kolač *Mister Kiplingu*...

Ta mi je omiljena. Đubre jedno. Ponekad mi se čini da bi Džejms mogao biti glumac. Mada ne, previše je uspešan kao advokat.

Zaista jeste. Pre šest meseci je unapređen i dobio je sjajnu povišicu. Zato je i mogao sebi da dopusti da mi kupi one minđuše za rođendan. Doduše, poznajući Džejmsa, čak i bez unapređenja štedito bi šest meseci da mi ih kupi. Užasno me razmazio. Cveće dobijam barem jednom – a ponekad i dva puta – mesečno, i stalno me izvodi na večere i kupuje mi poklone. Moji prijatelji misle da sam neviđena srećnica.

Začulo se snažno zujanje i čula sam avion kako rula u blizini. Bilo je bučno kao kad prolazite kroz perionicu za kola. Gledala sam ćelavog muškarca od četrdeset i nešto godina kako se spušta niz stepenice u bazen, a okrugli stomak bi mu se zatresao pri svakom koraku. Tri mladića sedela su za stolom s druge strane šanka i pila pivo. Jedan je pogledao ka meni, a potom se okrenuo ortacima da im nešto kaže. Sva trojica su se okrenula i nasmejala.

Osetila sam se mnogo zadovoljnije. Ma jebeš ga, popiću još jedan.

„*Singapur sling*?“

„Da, molim.“

Osetila sam se malčice pripito. Znam da ne treba piti kad si sâm ali, jebiga, na odmoru sam. A i svašta sam pretrpela poslednjih, koliko ono beše? Petnaestak sati, tako nešto? Pitala sam se hoću li se tome smejeti za nekoliko godina. Već je počelo da mi se čini prilično smešnim – ali pretpostavljam da su i tri *singapur slinga* pomogla.

Pomisao na jadnog Džejmsa koji se vraća kući u prazan stan, spava u praznom krevetu i čezne za mnom... Poželela sam da je mogao da pođe i on u Australiju. Da nije dobio unapređenje, zatražio bi slobodne dane, ali u trenutku kad sam pravila rezervaciju činilo mu se da je previše rano. Zaista sam želela da ga Moli i Sem upoznam.

U malom bazenu jedan par se ljubio. Čelavi četrdesetogodišnjak plivao je prsno uspevajući dobro da baci pogled svaki put kad bi prošao kraj njih. Na viđaju se baš često muškarci koji plivaju prsno, zar ne? Zažalila sam malčice što nisam pri ruci imala

kupaći kostim, ali onda ne bih bila tu, i klatila svoje crne sandale na ovoj divnoj visokoj barskoj stolici.

„Da li biste želeli još jedan, gospođo?“

Da li se on to meni *udvara*? Pa svakako mi se vragolasto nasmešio. Može li se neko vragolasto nasmešiti ili su samo oči vragolaste, a osmeh brzak? Hoću reći drzak. Bože, napila sam se.

Ovo će mi svakako, svakako biti poslednji. Opa! Zamalo da skliznem sa stolice. U koliko sati moj avion beše poleće? Iza bara se nalazio TV ekran s podacima o polascima i dolascima i s mukom sam razaznala brojeve. Ne, ne gledam u tebe, prijatelju. Gde je moj let? Sidnej, Sidnej, Sidnej – aha, evo ga. Poslednji poziv.

Sranje, je l' piše poslednji poziv?

Jebiga! Sklznula sam, skoro pala sa stolice i zamalo se saplela o svoje sandale s platformom jureći ka izlazu. Onda sam shvatila da nisam platila. Požurila sam nazad videvši olakšanje na licu Vragolastog Osmeha, pošto je sigurno pomislio da ću da zbrišem, bacila kreditnu karticu, zamolila ga da ne gnjavi, okrenula se i potrčala. Gde je, do đavola, izlaz C22?

Singapur – Sidnej

Subota: polazak iz Singapura u 20:00

Nedelja: dolazak u Sidnej u 06:50

Trajanje leta: 7 časova i 50 minuta

Jao, bože, ove stjuardese baš ne deluju zadovoljno. U poslednjih desetak minuta dva puta su prozvali Lusi Makarti preko razglasa dok sam krivudajući dotrčala. Pokušala sam da se izvinim što kasnim, ali „izvinite“ je zazvučalo kao „vinte“ a nije pomoglo ni to što nisam mogla pravo da hodam linijom.

Da li rekoh linijom? Mislila sam na prolaz, naravno.

Ostali putnici su me gledali. Da, da, popila sam nekoliko pićenca, pa šta, nisam narkić zbog toga!? Aha, evo mog sedišta. Opet do prozora, divota. Da, morate se pomeriti. I nisam toliko pijana da ne primetim kako podižete obrve jedno ka drugom, takođe. Kladim se da ste pomislili kako imate jedno fino

slobodno sedište do vas – pa šteta! Mislim da ću ovoga puta svoj ručni prtljag poneti sa sobom.

Sručila sam se dole i pokušala da pronađem pojas ispod dupe-ta. Čebe... Ne. Jastuk... Ne. Gde je prokleta stvarčica? Aha, pojas. Gurala sam, i gurala, i gurala. Što neće da uđe? Aha, u redu, taj je pojas pripadao čoveku koji je sedeo do mene. Izvini, ortak. Pronašla sam svoj. Klik. Zaista mi se zavrtilo u glavi.

Dame i gospodo, molimo vas da vežete svoje pojaseve, sklopite stočice i uspravite sedišta...

Da, da, sve sam to već čula. Bla, bla, bla.

... *vaši mobilni telefoni moraju biti isključeni sve dok ne uđete na terminal sidnejskog međunarodnog aerodroma...*

Da, i to mi je poznato, takođe. Sve čula, sve videla. Ups, nisam ga u stvari još isključila.

Ne mogu... da... dohvatim... tašnu...

Pojas... me... steže...

Na kraju sam se odvezala i zgrabila tašnu vadeći telefon. Nema poruka, hvala bogu. Ugasila sam ga i gurnula nazad u tašnu. Potom sam se vezala i izdahnula *singapurski sling*, duboko i s olakšanjem.

Zadovoljno sam se divila svojim preplanulim nogama koje su virile ispod letnje haljine. Volim taj lažni ten – lep je i deluje prirodno. Ali *neviđena* je gnjavaža što moram da stavljam stare čaršave prve noći kad ga nanese. I onda ih perem i ponovo stavljam finu posteljinu... Dakle dve pune mašine za dva dana. Pa, ovoga puta sam morala Džejmsu da prepustim da pere veš jer me je požurivao iz stana.

Fini čaršavi!

Jedva da sam se setila a stomak mi se zgrčio, i zapitala sam se: kako li su, do đavola, Džejmsovi ortaci znali da imam grozne čaršave za lažni ten?

Jao ne... Nisu znali. Jer nisu ni poslali poruku.

Užurbano sam otkopčala pojas i posegla za tašnom odgurnuvši se od sedišta, i udarivši čelom osobu ispred u glavu. Napipala sam telefon, i uključila ga.

Ćao Lusi! Upravo sam se kresnula s Džejmsom u vašem krevetu. Pomislila sam da treba da znaš. Četvrti put ovog meseca. Fini čaršavi! XXX

„Gospođice – morate da ga isključite.“

Molim, zar imaju oči i na prokletom potiljku?

„Ne mogu! Moram da telefoniram!“

„Gospođice, zar ne mislite da su ostali putnici na ovom letu već dovoljno zadržani?“ Pogledala me značajno. „Zato ga bolje isključite, odmah.“

„Ima li problema?“ Još jedna nadržana stjuardesa došla je da se pridruži veselju.

„Ne, Freni, sve je u redu. Ova mlada dama se baš sprema da isključi telefon.“

Cepteći od besa svakim delićem tela, popustila sam. Pošto su pokazale ko je gazda, samozadovoljno su se odšepurile duž prolaza. Bila sam u iskušenju da zafrljačim telefon u Frenin jebe-ni potiljak.

To prevrtljivo, lažljivo, pokvareno đubre. Ubiću ga.

Avion je poleteo, a bila sam besna kao ris te jedva da sam primetila. Muškarac od četrdesetak godina i njegova žena/devojka/ljubavnica (najverovatnije) s nelagodom su se promeškajili na svojim sedištim a do mene. I mada sam želela da verujem kako imam određenu dozu samokontrole, nisam u tom trenutku bila potpuno sigurna. Možda je i bolje što sam dobila sedišta kraj prozora – verovatno bih marširala gore-dole prolazom i urlala kao sumanuta, da mogu da ustanem. Ne mogu da podnesem još osam sati mučenja.

Sunce je zašlo i započeli smo putovanje kroz još jednu noć. To me nekako umirilo, i shvatila sam da nisam ništa pojela otkako sam juče uveče krenula iz Londona. Četiri koktela na prazan stomak – oh, bože. Odjednom sam osetila snažnu potrebu da

odem u toalet. Putnici koji su sedeli do mene jedva su dočekali da mi udovolje, digavši se i osmotrivši me oprezno dok sam se stiskala da prođem pored.

U toaletu je zatreperilo ružno fluorescentno svetlo. Poklopila sam dijamantske minđuše na svom odrazu i ozbiljno pomislila da ih iščupam iz ušiju, bacim u šolju i povučem vodu. Ha! Imajući u vidu da me je prokletnik drsko slagao, verovatno i nisu prave. „Lucy in the Sky“ s jebenim kockastim cirkonima. Sto posto je tako.

Stjuardese su počele da služe piće na početku reda. Učinilo mi se da će moći da se vrate u poslovnu klasu i puste me da prođem do mog sedišta pa sam im prišla. Starija, Freni, klimnula je ka mlađoj, koja se okrenula i primetila me pre nego što će se okrenuti ka Freni i gotovo neprimetno protresti besprekorno doteranom glavom. Onda su me kravetine naterale da čekam kraj toaleta dok su nastavile da poslužuju čitavu kabinu smeškajući se hladno i izveštačeno, dok nisu konačno stigle do mog sedišta i omogućile mi da prođem. Kiptela sam od besa, ali nisam im dopustila da vide da su me iznervirale. Sela sam na mesto shvativši da čak nisam ni dobila piće.

Freni i njen zločasti pomoćnik potom su počele da služe hranu. Pržena piletina bila je masna i neprimamljiva, ali skapavala sam od gladi pa sam sve pojela. Čak je i kolač s bezukusnim kremom fino skliznuo. Dejstvo alkohola počelo je da popušta i shvatila sam da sam iscrpljena, premda sam još uvek bila toliko besna na Džejmsa da sam jedva disala.

Dakle, lagao je da me nije prevario. Nisam mogla da verujem da sam mu se zapravo izvinila što sam posumnjala! Kako se usudio? Još jednom mi se javio prizor njega i neke druge u krevetu, ali sam brzo i snažno potisnula svoj bes. Nisam mogla ponovo da se borim s bolesnim nervima – s ljutnjom je lakše izaći na kraj.

Moram ponovo u klozet. Stjuardese su već pokupile naše poslužavničke, ali još uvek su bile angažovane oko sedišta iza. Zavesa koja deli ekonomsku od poslovne klase bila je razmaknuta,

i toaleti u biznis klasi bili su primamljivo blizu. Ko ga šiša, pomislila sam i odšetala do prolaza.

Ovde je mnogo lepše. Imaju čak i kremu za ruke i cveće.

Neko je pokucao na vrata. Šta sad? Piškila sam najbrže što sam mogla pošto je kucanje postalo žustro i bučno, i onda sam otključala. Kakvog li iznenađenja, to je Frenina hladna prijateljica. Sigurno me videla kako ulazim. A nisam ni stigla da namažem kremu za ruke – jebiga.

„Gospođice, ovi toaleti su za putnike iz *biznis* klase – toaleti za ekonomsku klasu su na kraju reda“, rekla je snishodljivo.

Pokazala sam na putnike u biznis klasi. „Mislim da nikome od njih u stvari ne sme... – čekaj! Jesu li to *telefoni*?“

Neki kosooki biznismen držao je na uvetu slušalicu, čiji je gajtan bio spojen sa sedištem ispred njega.

„Pa svakako tako izgledaju, zar ne?“

Pogledala sam je očajno. „Moram da telefoniram.“

„Bojim se da ne možete. Njima se služe samo putnici iz biznis klase.“

„Ne, ne razumete. Moram *hitno* nekog da pozovem.“

„Žao mi je, ali ne mogu da vam pomognem. Sad morate sedeti na vaše mesto.“

Trebalo je da znam da ne treba nervirati stjuardese.

Odlučno me ispratila nazad do sedišta dok sam očajno preko ramena gledala u telefone. Nije me briga što ovaj let traje još nekoliko sati. Hoću SADA da nazovem prokletnika i izderem se na njega. Ma *upotrebiću* ja taj telefon.

Nakon sat vremena, kad su ostali putnici ili spavali ili gledali avionski program, pridigla sam se u svom sedištu i preskočila svoje uspavane komšije, pažljivo stajući na naslone za ruke da ih ne bih probudila. Pomerila sam zavesu koja nas deli od poslovne klase i ušla. Kosooki biznismen je spavao, pa sam mu se prikrala. Lagano sam skinula slušalicu i proučila je. Ne! Izgleda da je neophodna kreditna kartica.

„Gospođice! Šta to radite?“

Biznismen je poskočio, jer se naglo probudio čuvši stjuardesin kreštav glas, i pogledao me zapanjeno. Viknuo je nešto

nerazumljivo, i pre nego što sam shvatila šta se dešava Freni mi je otela telefon i odvukla me kao zarobljenika prema kokpitu.

U kuhinjici se okrenula obrativši mi se ledenim, grubim tonom: „Sad me dobro slušaj. Prvo si se pijana doteturala zakasnivši. Imala si sreće što ti nismo zabranili ulazak u avion...“

„Nisam bila toliko pijana“, ubacila sam se.

„Dosta! Ovo ti govorim jedini i poslednji put. Ukoliko se ne vratiš na svoje mesto i do kraja leta ne budeš sedela mirno, biće ti zabranjeno da ikada ponovo letiš ovom kompanijom. DA LI ME RAZUMEŠ?“

Lagano me obililo rumenilo i klimnula sam, složivši se. Postiđena, vratila sam se na svoje mesto. Ponovo sam se popela i prekorčila usnule putnike, dok me je Freni sve vreme pažljivo posmatrala. Kad se zadovoljno uverila da sam zaista odlučno vraćena na svoje mesto, okrenula se i otišla vrteći glavom, zgrožena.

Nakon nekoliko minuta sedenja, užarenog lica, odlučila sam da je najbolje da pogledam neki film ili nešto slično – bilo šta što bi moglo da mi skrene misli s vlastite situacije. Više se neću mrdnuti.

Sat vremena kasnije, kad su na kolicima donosile doručak, gotovo da nisam ni dizala glavu, a kad smo konačno sleteli nisam se usudila u oči da ih pogledam dok sam izlazila. Nisu rekle ništa što bi možda izazvalo scenu pred ostalim putnicima, ali znala sam da su oduševljene što odlazim. Samo sam se nadala da ih neću videti i u povratku. Ali u tom trenutku, naravno, druge brige su mi zaokupile misli.